
Hemmeligheten til åndelig styrke

By David Wilkerson

January 29, 2001 Profeten Jesaja uttalte et verop over Israel: "Ve de gjenstridige barn, sier Herren." (Jes 30:1). Det hebraiske ordet for ve antyder her en dyp sorg og smerte. Hva hadde Guds folk gjort for å såre ham så dypt? Og hvorfor kalte han dem gjenstridige? Dette var tross alt ikke hedninger; dette var hans egne barn. Hvilken forferdelig synd begikk de som fikk ham til å si at de var opprørske?

Ordet som Jesaja bruker i dette verset betyr frafall, stahet, en bortvending. Hva eksakt var det folket vendte seg bort fra? Og hva forårsaket deres frafall?

Vi finner svaret i den neste setningen: "De følger planer som ikke er fra meg, og inngår avtale uten min Ånd. Slik legger de synd til synd." (Jes 30:1). De laget sin egne planer. Sagt ganske enkelt så sa Gud: "Mitt folk konsulterer ikke meg lenger. Istedet så støtter de seg på sitt kjøds arm. Og hver gang de handler uten å søke meg, og vender seg til verden etter hjelp, så hoper de opp synd på synd. De har forlatt sin tillit til Herrens sterke arm."

I dag tenker vi på opprør som å nekte å lyde Guds ord og vende seg til narkotoka, alkohol, hor eller andre store synder. Men det opprøret Gud henviser til her er langt mer alvorlig enn disse tingene. Herrens eget folk sa: "La oss ikke bry Gud med dette - vi har visdommen og viljen til å gjøre det på egen hånd."

Men Guds folk visste helt og fullt at de skulle stole på Herren i enhver situasjon, uansett hvor uviktig den var. Salmene minnet dem stadig på dette: "Hvor dyrebar er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingers skygge." (Sal 36:8). "... min sjel tar sin tilflukt til deg, og i dine vingers skygge finner jeg ly ..." (Sal 57:2). "For du har vært min hjelp, og under dine vingers skygge jubler jeg." (Sal 63:8).

Nå sto Guds folk overfor en stor krise. Assyrerne hadde erklært krig mot Juda, og den mektige fienden nærmet seg raskt med tusener av vogner. Dette var alle krisers mor for Juda. Deres situasjon så absolutt håpløs ut.

Men Juda vendte seg ikke til Gud i sin krise. De ignorerte Gud og støttet seg istedet på sitt eget vett. Først sendte de ambassadører til Egypt for å spørre Faraos hær om å låne dem hester til slaget. Så prøvde de å bestikke egypterne til å bekjempe assyrerne for seg. Kort sagt så søkte de hjelp fra den onde: "De drar ned til Egypt, uten at de har rådspurt meg, for å finne vern hos Faraos og søke ly i Egypts skygge!" (Jes 30:2).

Jeg undres på hvorfor ingen av Judas ledere spurte: "Hva gjorde våre gudfryktige fedre i slike truende tider? Tross alt så har vi en mektig historie om utfrielsler. Hvor søkte de sine råd? Hvordan fant de hjelp i nødens stund?"

De kan ha kommet i hu Davids situasjon, da filisterhærene hadde spredt seg ut over Refa'im-dalen. David hadde nettopp blitt salvet til konge i Israel, og han visste ikke hva han skulle gjøre. Bibelen forteller: "Da spurte David Gud: Skal jeg dra ut mot filistrene, og vil du gi dem i min hånd?" (1.Krøn. 14:10a).

David søkte kun Herren om ledelse. Han spurte ikke om råd fra noen rådgivere, enda han hadde mange vise menn rundt seg som han kunne kalle på (og skriften sier at det er visdom i mange

rådgivere). Men David gikk til Gud i bønn, og ba om spesiell ledelse. Og Herren ga den til ham: "Og Herren svarte: Dra ut! Så vil jeg gi dem i din hånd." (1.Krøn. 14:10b). Gud velsignet David med en stor seier, fordi han rådspurte seg hos Herren.

Men filisterne omgrupperte seg plutselig. Nå kom de tilbake mot Israel med en ny hær. På dette punktet kunne David ha ressonert: "Den strategien Gud ga oss mot denne fienden virket den første gangen. Vi vil bare bruke den samme planen om igjen." Men David avsto å stole på noe annet enn et ferskt ord fra Gud. "Og David spurte igjen Gud, og Gud sa til ham: Du skal ikke dra opp etter dem." (1.Krøn. 14:14a forfatterens kursiv).

Jeg tror ikke at to av Guds planer er de samme. Og Herren hadde en ny strategi for David her. Han instruerte ham: "Vend deg fra dem og ta en omvei, så du kommer over dem midt for bakatrærne. Når du så hører lyden av skritt i toppen av bakatrærne, da skal du dra ut i striden. For Gud har dratt ut foran deg for å slå filistrenes hær." (1.Krøn. 14:14b-15).

Jeg spør deg: hvilken militær rådgiver kunne ha gitt et slikt råd? Og hvem ville ha trodd på en slik plan, dersom de hadde hørt den? Jeg forestiller meg Israels ledere si: "David, forteller du meg at vi skal bare sitte og vente og lytte etter at vinden skal blåse i noen tretopper? Og det er da vi etter sigende skal angripe filisterne og forvente at Gud skal gi dem i våre hender? Har du blitt helt gal?"

Vår Gud har måter som er bortenfor våre menneskelige metoder. Hans plan kan se absolutt idiotisk ut i menneskers øyne. Men vår Herre arbeider overnaturlig gjennom vår lydighet for i tro å utføre hans ord: "David gjorde som Gud hadde befalt ham, og de slo filistrenes hær og forfulgte dem fra Gibeon og like til Geser." (1.Krøn. 14:16).

Kong Asa er et annet eksempelAsa var konge da en millionhær av etiopiere angrep og førte meg seg horder av vogner og ryttere. "Da ropte Asa til Herren sin Gud og sa: Herre, for deg gjør det ingen forskjell enten du hjelper den mektige eller den maktesløse. Hjelp oss, Herre vår Gud! Til deg setter vi vår lit, og i ditt navn er vi gått ut mot denne store mengden." (2.Krøn. 14:11).

I hovedsak ropte Asa: "Herre, vi setter vår lit til deg." Her var det en gudfryktig konge som "gjorde det som var godt og rett i Herrens, hans Guds øyne." (14:2). Asa befalte sannelig "Juda å søke Herren, fedrenes Gud, og holde loven og budene." (14:4).

Da krisen kom, gikk Asa direkte til Gud i bønn. Han trengte ikke å samle en komité for å tilbringe dagevis med å planlegge og beregne. Han hadde mange vise menn til rådighet - soldater, politikere, strateger, rådgivere - men han søkte første Gud. Asa ba: "Herre, hva skal jeg gjøre?" Gud svarte ved å gi Asa et ord, og ved å utfri Juda på mirakuløst vis: "Da lot Herren etiopierne lide nederlag for Asa og Juda, og etiopierne flyktet." (2.Krøn. 14:12).

Så oppsto en ny krise. Jeg tror denne prøvelsen var ment å være en test av Asas tro. I følge skriften "drog Israels konge Baesa opp mot Juda" (2.Krøn. 16:1), og inntok byen Rama. Men Asa vendte seg ikke påny til Gud, slik David hadde gjort. Istedet la han sin egen plan. Han ressonerte: "Den millionhæren fra Etiopia var en annen affære. Jeg trengte Gud den gangen. Men denne hæren fra Israel er ingen sak. Den kan jeg ta meg av på egen hånd."

Hvordan prøvde Asa å løse dette problemet? Han prøvde å bestikke Syria til å gå mot Israel. Asa tok til og med seg gull og sølv fra tempelskatten og fra sine egne konti for å bruke som bestikkelsespenger. Han sendte av sted ambassadører for å overtale Syrias konge, Benhadad, å bryte

sin fredspakt med Israel og angripe dem.

Planen så ut til å virke. Syria gikk mot Israel, israelittene flyktet fra Rama, og Asa gjeninntok byen. Asas selvutklekkede plan, som hadde utelukket Gud fullstendig, så ut til å være en suksess. Og kongen gratulerte seg selv for sin kløktighet.

Men Herren var full av sorg. Han sa til Asa: "Fordi du satte din lit til kongen i Syria og ikke til Herren din Gud, derfor har syrerkongens hær sluppet ut av hendene på deg. Var ikke etiopierne ... en stor hær med stridsvogner og hestfolk i stor mengde? Men fordi du den gang satte din lit til Herren, gav han dem i din hånd ... Du har båret deg uforstandig at i dette, for fra nå av skal du alltid ha krig." (2.Krøn. 16:7-9).

Gud sa i korthet: "Asa, det var en tid du alltid stolte på meg. Og på grunn av din tillit, så ga jeg en stor hær i dine hender. Men nå har du stolt på ditt eget vett og på syrerne. Du vet at dette ikke var min måte. Og jeg vil ikke tillate det. Du har handlet dumt Asa. Og fra nå av vil du ikke ha fred, men krig."

Mange av oss er lik Asa. Vi mottar en stor utfrielse fra Gud, og vi takker ham med høye takksigelser. Vi lover: "Herre, fra nå av vil jeg ikke dra noen steder eller gjøre noenting før jeg har rådspurt deg. Jeg kommer til å be over alle ting." Men så dukker en ny krise opp, og plutselig er tingene anderledes. Vi tror vi kan stole på vår egne planer og lykke. Så vi ender opp med å ta saken i våre egne hender. Herren kan tillate at våre selvlagede planer virker øyeblikkelig. Men til slutt ender vi opp i total forvirring.

Du vil kanskje innvende: "Gud har gitt meg en skarp hjerne, og det er meningen at jeg skal bruke den. Han vil at jeg skal finne ut av ting." Ja, men bare etter å ha mottatt hans råd gjennom bønn. Vi kan aldri oppnå Guds sinnelag ved å stole på vår egen fornuft. Apostelen Paulus forteller oss at det kjødelige sinn kan ikke forstå det åndelige sinn (se Rom. 8:5-7 og 1.Kor. 2:14-15).

La oss si at du er enslig, og du har bedt til Gud om å føre en ektefelle inn i livet ditt. Det er en god ting. Men over tid har du blitt mistet tålmodigheten med Guds timeplan. Du har ventet på Gud, men den rette personen har ennå ikke vist seg. Så du fester blikket på en spesiell person, og plutselig er du i ferd med å legge planer for hvordan du skal fange ham. Du kan få din ektefelle. Men, lik Asa, så vil du mest sannsynlig få krig, uten fred. Du må betale en stor pris du ikke hadde regnet med, slik som sinne, misforståelser og forvirring.

Det som verre er, du vil gjøre Herren sorg. Du vil høre hans verop til deg: "Men Faraos vern skal bli dere til skam, og det ly dere søker i Egypts skygge, skal bli til vanære." (Jes 30:3). Han vil si: "Du stolte på kjødets arm, selv om jeg advarte deg mot at å gjøre noe slikt er tåpelig. Nå må du betale en pris for at du ikke helt og fullt stoler på meg i alle ting. Du vil ende opp i sorg og forvirring."

Gud ba Jesaja om å skrive ned hans sorg over Judas opprør "Gå nå inn, skriv det opp på en tavle i deres påsyn og tegn det opp i en bok, så det kan være for kommende dager, for alltid, til evig tid!" (Jes 30:8). Gud sa i hovedsak: "Jeg ønsker at hver generasjon, fra nå av og til tidenes ende, skal kjenne stor sorg over denne slags opprør. Skriv det ned Jesaja, slik at alle mennesker, til alle tider, vil forstå min sorg når de stoler på en eller annen jordisk forsørgelse og ikke på meg."

Det opprøret Gud beskriver her er en handling i trass, en motstand mot hans fullstendige herredømme og autoritet i våre liv. Det er en fornektelse av å søke hans tanker omkring alle ting.

Dette inkluderer ikke bare de store tingene i livet, men de små: familiesaker, sår, personlige bekymringer. Og det omfatter alle aspekter av vårt vesen - åndelig, fysisk og psykisk, altså alt. Opprør mot Guds herredømme betyr å si: "Jeg kan gjøre dette på egen hånd. Jeg trenger ikke å bry Gud med dette." Men Gud ønsker at vi bryr ham.

Enkelt sagt, dersom du ikke søker Herren for all din ledelse - dersom du ikke roper ut til ham om ledelse, dersom du ikke stoler på hans trofasthet, dersom du prøver å få tingene til å skje på egen hånd - da er du i opprør. Gud erklærer: "Hele dagen bredte jeg ut mine hender til et gjenstridig folk, som går på den vei som ikke er god, og følger sine egne tanker." (Jes 65:2).

I lys av Guds advarsel, spør deg selv: er det mulig at du er i opprør mot Gud, på tross av din hengivenhet, tilbedelse og rettferdige vandring? Du kan be, faste og trofast gå i kirken. Men kan det være at det er noe av denne slags opprør i ditt liv? Kan det være grunnen til at du står overfor forvirring og ufred i ditt hjem, din familie og ditt arbeid?

Jeg stiller det samme spørsmålet til pastorer. Når Gud ser på deg, sier han: "Mitt barn, til tider gjør du fortsatt ditt arbeide i tjenesten uten å søke meg. Jeg ønsker å bli involvert i alle ting, fra hårene på ditt hode til fotsålene dine. Dersom du ikke 'rådspør' meg eller stoler på mine 'vingers skygge', så er du i opprør."

Vår Herre ønsker å være vår vokter. "Se, han slumrer ikke og sover ikke, Israels vokter. Herren er din vokter ..." (Sal 121:4-5). Det hebraiske ordet for vokter her betyr vakt, beskytter, rettleider, veiviser. Vår Herre er en årvåken, beskyttende far som har stor glede i å bevare og vokte sine barn.

I 2.Mos. åpenbarte faktisk Gud seg til Israel ved et nytt navn: Nidkjær. "Du skal ikke tilbe noen fremmed gud, for Herren heter Nidkjær, en nidkjær Gud er han." (2.Mos. 34:14). Legg merke til at dette navnet ble åpenbart i sammenheng med en advarsel: "Du skal ikke tilbe noen fremmed Gud." På den tiden gikk de fleste israelitter til et "høytliggende sted," eller avgudsaltere for å finne rettleiding. De ga bare Herren tomme ord når det kom til å søke ham om ledelse.

Dette var avgudsdyrkelse, enkelt og greit. Bare Gud kan kjenne fremtiden. Og når en person vender seg til noe utenom Gud for ledelse, så tilber han den gjenstanden eller personen. Dette er sant om enhver tillit til astrologer, horoskoper eller å lese i stjernene. Uansett hva du avhenger av for din hjelp, det tilber du. Du gjør det til en Gud.

Vår Herre er helt og fullt nidkjær over sin bevarende makt. Og vi håner ham hver gang vi ikke vender oss til ham alene om hjelp. Gud lot Saul dø på grunn av denne opprørssynden: "Slik døde Saul på grunn av den troløshet som han hadde vist mot Herren, fordi han ikke hadde holdt seg etter Herrens ord, og likeså fordi han hadde spurt dødningemanere til råds. Men han spurte ikke Herren. Derfor lot han ham dø." (1.Krøn. 10:13-14). Guds ord gjør det klart: Sauls overtredelse var å søke råd fra en annen i stedet for å rådføre seg med Herren. Og Gud lot ham dø av den grunn.

Vi kommer nå til hemmeligheten bak åndelig kraft. Jesaja ramset opp de forferdelige konsekvensene av Judas avvisning av å stole på Gud som deres hjelper: "Deres opprør vil forårsake at dere lukker ørene for Guds ord. Dere vil ikke lenger høre profetenes advarsler. Isteden vil dere skrike etter et 'lettfordøyelig' evangelium, bedragersk forkynnelse som rettferdiggjør deres opprør. Og fordi dere forakter all rettleiding, så vil dere komme bort fra hellighetens vei." (se Jes 30:9-10).

Til slutt erklærer Jesaja at Gud vil rive ned alle deres murer av selvforsvar: "derfor skal denne

misgjerning bli for dere som et falleferdig stykke av en høy mur som skyver seg mer og mer fram, inntil muren med ett, i et øyeblikk, styrter sammen og knuses. Den blir knust som en knuser et leirkar, som en slår i stykker uten skånsel." (Jes 30:13-14). Gud sa: "Jeg kommer til å knuse til småbiter enhver falsk ting som dere har stolt på. Planene deres kommer til å falle sammen."

Men da åpenbarte Jesaja Guds medfølende hjerte mot sitt folk. Han bønnfalte Juda: "Dere trenger ikke i leve i forvirring lenger. Og dere trenger ikke å gjennomleve denne plutselige knusingen. Gud har sørget for en vei ut for oss." "For så sa Herren Herren, Israels Hellige: Dersom dere vender om og holder dere i ro, skal dere bli frelst. I stillhet og i tillit skal deres styrke være." (Jes 30:15).

Her har vi i korthet Guds hemmelighet til åndelig styrke: "Stillhet og tillit skal være deres styrke." Ordet for stillhet på hebraisk betyr hvile. Og hvile betyr stille, avslappet, fri fra all angst, å være stille, og legge seg ned med støtte fra undersiden.

Det er ikke mange kristne av i dag som har denne slags stillhet og tillit. Mengder av troende er involvert i et vanvidd av aktiviteter, jager rundt som gale for å oppnå velstand, eiendeler og fornøyelser. Selv i tjenesten løper Guds tjenere rundt omkring og bekymrer seg, frykter, leter etter svar på konferanser, seminarer og bestselger bøker. Alle vil ha råd, løsninger, noe som kan roe deres ånd ned. Allikevel søker de det i alle andre kilder enn Herren. De er ikke klare over at Gud allerede har talt et ord for dem gjennom Jesaja: dersom de ikke vender seg til ham som sin kilde, så vil deres strev ende opp i sorg og forvirring.

Jesaja beskriver hva Guds rettferdighet har til hensikt å oppnå i oss: "Rettferdighetens verk skal være fred. Og rettferdighetens frukt skal være ro og trygghet til evig tid." (Jes 32:17). Dersom vi i sannhet vandrer i rettferdighet, så vil våre liv bære frukter som: en rolig ånd, hjertets stillhet og fred med Gud.

Peter taler om "den uforgjengelige prydelse - en mild og stille ånd, som er dyrebar for Gud." (1.Pet. 3:4). En slik ånd har ingenting å gjøre med temperament eller personlighet. Tross alt er noen mennesker stille og sky av natur, mens andre ganske enkelt er hyperaktive. Nei, den milde, stille ånd som Peter henviser til kan bare bli gitt oss av den Hellige Ånd. Og han gir den til alle som stoler helt og fullt på Herren i alle ting.

Men da Jesaja så seg omkring, så han at Guds folk fløy til Egypt etter hjelp, stolte på mennesker og satte sin lit til hester og vogner. Profeten advarte dem: "Egypterne er mennesker og ikke Gud. Deres hester er kjøtt og ikke ånd. Herren skal rekke ut sin hånd, hjelperen skal snuble, og den som har fått hjelp, skal falle, de skal omkomme alle sammen." (Jes 31:3).

Ambassadører kom og gikk. Ledere holdt ekstraordinære strategimøter. Alle var i panikk og skrek: "Hva kan vi gjøre? Assyrerne kommer til å utslette oss."

Men Jesaja forsikret dem: "Det trenger ikke å bli slik. Vend om fra deres frafall. Angre på deres opprør i å stole på andre. Vend dere til Herren, og han vil dekke dere med et teppe av fred. Han vil gi dere stillhet og hvile midt i alt det dere står overfor."

Den Hellige Ånd gir oss styrke når vi overgir alle våre behov i Guds hender og stoler på hans makt. Rut er et eksempel på denne slags tillit. Etter at hennes ektemann døde, bodde Rut sammen med sin svigermor Naomi, som var ganske gammel. Naomi brydde seg om Ruts velbefinnende og ønsket å sikre sin svigerdatters fremtid. Så hun ga Rut det rådet å legge seg ved føttene til den rike Boas og be

ham om å oppfylle sin forpliktelse til henne som hennes slektning og løsningsmann.

Den kvelden, etter at dagens tresking var over, la Boas seg ned "ved kanten av kornhaugen." (Rut 3:7), og bredde et teppe over seg. "Da kom hun stille og slo opp teppet ved føttene hans og la seg der." Neste morgen våknet han forskrekket opp og fant en kvinne liggende ved sine føtter. (Det var ikke noe umoralsk ved Ruts nærvær der, dette var en vanlig skikk i de dager.)

Rut sa til ham: "Bre teppet ditt ut over din tjenestepike, for du er løser." (Rut 3:9). Hun sa i hovedsak: "Vil du ta på deg forpliktelsen som min slektning? Vil du sørge for meg?" Kort sagt så spurte hun: "Vil du gifte deg med meg?"

Nå var ikke dette noen slags manipulerende planer. Rut og Naomi hadde gjort alle ting i guddommelig orden. Vi kan være sikker på dette, fordi Kristi ætt kom gjennom Rut. Da Rut vendte hjem tidlig den morgenen spurte Naomi henne: "Hvordan er det gått deg, min datter?" (Rut 3:16). Hun spurte med andre ord: "Skal jeg kalle deg 'forlovede Rut'? Eller er du fremdeles 'enken Rut'?"

Rut fortalte Naomi alt som hadde skjedd. Lytt derfor nå til hennes gudfryktige svigermors råd: "Men hun sa: Hold deg nå i ro, min datter, til du får vite hvordan saken faller ut! For den mannen hviler ikke før han får saken avgjort, og det allerede i dag." (Rut 3:18). Naomi hadde bedt over saken og søkt Guds ledelse. Og Gud hadde gitt henne råd. Han hadde minnet henne om loven for løsningsmenn (som var en skygge av og et bilde på Kristus). Så Naomi var trygg på at hun og Rut hadde gjort sin del. Nå var det tid for å sitte ned og stole på at Gud ville gjøre som han hadde lovt. Hun sa: "Det er alt i Herrens hender nå Rut. Bare slapp av og vær rolig. Gud vil handle overnaturlig på dine vegne, så du trenger ikke å bekymre deg, engste deg eller manipulere noe. La stillhet og tillit være din styrke. Gud vil ikke la Boas få ro før han har satt ringen på fingeren din."

Og ro og fred senket seg over Naomis hus. Ingen var oppskaket, bet negler og undret seg: "Vil Gud gjøre det? Når vil det skje?" Disse to trofaste kvinnene kunne slappe av, synge og prise Herren for hans godhet.

Hva med ditt hjem? Er huset ditt et rolig, fredfullt tilholdssted? Eller er det et sted med tvil, spørsmål, angst og uro? Løper du hit og dit og gnager: "Hvordan skal jeg betale regningene?" Når vanskelighetene kommer, søker du Gud flittig fremfor noen annen kilde? Adlyder du deretter alt han ber deg om å gjøre? Til slutt, er du stille, full av hvile og stoler på ham om resultatet? Dersom du gjør det, så skulle ditt hjem være et sted med fred og ro.

Jesaja ramser opp de gode tingene som kommer til dem som venter på Herren i alle ting. "Salige er de som venter på ham! ... du skal ikke bli ved å gråte. Han vil være deg nådig når du roper. Når han hører det ... skal dine ører høre et ord lyde bak deg: Dette er veien, gå på den! Da skal det lyde sang hos dere som i natten ... og ... hjertens glede." (Jes 30:18-19, 21, 29). Jesaja sa: "Dersom dere bare vil vente på Herren - dersom dere vil rope ut til ham igjen, og vende tilbake til å stole på ham - så vil han gjøre alt det jeg har sagt til dere og mer enn det."

Gud kan bare tale et ord, og fienden vil vakle foran oss: "For ved Herrens røst skal Assur bli forferdet, når han slår med kjeppen." (Jes 30:31). Kjære, det finnes ingen sak vår Far ikke kan løse, intet slag han ikke kan vinne for oss, med et enkelt ord fra sine lepper. Jesaja sier: "Herrens ånde" vil fortære alt i vår vei (se 30:33).

Men denne prosessen å stole på Herren i alle ting er ingen enkel sak. Nylig søkte jeg Herren i bønn

angående en situasjon angående vårt kirkebygg i New York City. Det var mulig at vi måtte gi et selskap lov til å bygge et femti-etasjes hotell oppå vår bygning. (Problemet har å gjøre med de såkalte "luft rettigheter" i byen - det vil si, plassen over eksisterende bygninger som inneholder potensielt byggeareal. Vi eier ikke luftrettighetene over vårt bygg - det ble for dyrt for oss å kjøpe det - så vi kan ikke stoppe dette selskapet på juridisk vis. Plass er meget etterspurt på Manhattan, slik at til og med luftrommet over bygninger kan selges som fast eiendom. (sic!))

Jeg har bedt om at ikke en murstein på vårt bygg må bli flyttet. Jeg sa til Gud: "Jeg vil stole på deg når det gjelder dette Far. Jeg har søkt deg om det, og jeg vil ha fred over det." Dette er hvordan han svarte meg: "David, jeg er forbauset over at du kan stole på meg når det gjelder fast eiendom, økonomi og andre materielle ting. Men allikevel vil du ikke stole på meg når det gjelder ditt fysiske velvære."

Jeg har blitt veldig klar over at jeg snart passerer sytti. Og jeg har blitt altfor bekymret omkring hva som vil skje med min familie når jeg er borte. Nå traff Herrens overbevisende ord meg som et tordenslag.

Jeg hadde lagt alle materielle bekymringer i hans hender, men ikke de evige bekymringer. Det gikk opp for meg: "Herre, du vil vil at jeg skal stole på deg i alle ting, vil du ikke?"

Ja, kjære hellige, han vil ha alt - din helse, din familie, din fremtid. Han ønsker at du skal betro ham alle sakene dine. Og han ønsker at du skal leve i stillhet, tillit og hvile. Så gå til ditt lønnkammer og vær alene med Herren. Kom frem for ham med alt. Han har lovet: "Du vil høre mitt ord bak deg, som forteller deg hvilken vei du skal gå. Dette er veien - nå, gå på den."